

παρατηρήσεις που έγιναν από το Δικαστήριο στην αναιρετική του απόφαση και συνιστούν, κατά τα λοιπά, νέα διατύπωση ενός από τα επιχειρήματα που είχε προβάλει ο προσφεύγων ήδη από την έναρξη της διαδικασίας, καθώς και ισχυρισμός που αφορά πραγματικά στοιχεία των οποίων δεν είχε γνώση ο προσφεύγων κατά τον χρόνο καταθέσεως του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου.

5. Η ύπαρξη επαγγελματικής νόσου από την οποία προήλθε η αναπηρία ενός

υπαλλήλου, κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, πρέπει να προκύπτει, κατά τρόπο σαφή και ακριβή, από το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας που προβλέπει το άρθρο 13 του παραρτήματος VIII.

Αυτό προδήλως δεν συμβαίνει όταν κατά το πόρισμα δεν είναι πολύ πιθανός ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της νόσου που επέφερε την αναπηρία του υπαλλήλου και της ασκήσεως από αυτόν των καθηκόντων του.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 23ης Μαρτίου 1993 *

Στην υπόθεση T-43/89 RV,

Walter Gill, πρώην υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Stoke-by-Clare (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενος από τον Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 31, Grand-rue,

προσφεύγων,

υποστηριζόμενος από την

Union syndicale-Luxembourg, εκπροσωπούμενη από τον J.-N. Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raerenbusch, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 20ής Μαΐου 1988, που αρνήθηκε την εφαρμογή στον προσφεύγοντα του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) και καθόρισε τη σύνταξη του αναπηρίας βάσει του άρθρου 78, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, H. Kirschner, και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 14ης Μαρτίου 1990,

αφού έλαβε υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1991,

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία κατόπιν αναπομπής και μετά την προφορική διαδικασία της 8ης Δεκεμβρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η παρούσα απόφαση εκδίδεται από το Πρωτοδικείο κατόπιν αναπομπής της υποθέσεως από το Δικαστήριο (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1991, C-185/90, Επιτροπή κατά Gill, Συλλογή 1991, σ. I-4779, στο εξής: αναιρετική απόφαση), μετά από αναίρεση που άσκησε η καθής κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1990 (T-43/89, Gill κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-173, στο εξής: ακυρωθείσα απόφαση). Εν τω μεταξύ, αίτηση αναθεωρήσεως της αναιρετικής αποφάσεως, που ασκήθηκε από τον προσφεύγοντα, απορρίφθηκε από το Δικαστήριο ως απαράδεκτη (διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1992, C-185/90, P-Rén., Συλλογή 1992, σ. I-993).

Ιστορικό της διαφοράς και προηγούμενη διαδικασία

- 2 Το ιστορικό της διαφοράς και η εξέλιξη των προηγούμενων φάσεων της διαδικασίας εκτίθενται στις αποφάσεις και στη Διάταξη που αναφέρθηκαν πιο πάνω, στις οποίες και γίνεται παραπομπή.
- 3 Το άρθρο 78 του ΚΥΚ έχει ως εξής:

«Σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στα άρθρα 13 έως 16 του παραρτήματος VIII, ο υπάλληλος έχει δικαίωμα συντάξεως αναπηρίας, αν υποστεί μόνιμη αναπηρία, θεωρούμενη ως ολική και η οποία τον θέτει σε αδυναμία εκτελέσεως των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε εργασία της σταδιοδρομίας του.

Εφόσον η αναπηρία προέρχεται (...) από επαγγελματική ασθένεια (...), το ποσοστό της συντάξεως αναπηρίας καθορίζεται στο 70 % του βασικού μισθού του υπαλλήλου.

Εφόσον η αναπηρία οφείλεται σε άλλο λόγο, το ποσοστό της συντάξεως αναπηρίας ισούται με το ποσοστό της συντάξεως αρχαιότητας την οποία θα edικαιούτο ο υπάλληλος στην ηλικία των 65 ετών, αν είχε παραμείνει εν υπηρεσία μέχρι την ηλικία αυτή.

(...)

- 4 Ο προσφεύγων εργάστηκε στα ανθρακωρυχεία του Ηνωμένου Βασιλείου επί 26 έτη, σε θέσεις που απαιτούσαν τακτικές καταβάσεις στα ορυχεία (σχεδόν καθημερινά κατά τα 23 πρώτα έτη, αργότερα πολλές φορές μηνιαίως). Το 1974 προσελήφθη από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή), στις υπηρεσίες τις οποίες κατείχε επί επτά έτη θέσεις που απαιτούσαν όχι συχνές καταβάσεις στα ορυχεία (τέσσερις έως έξι φορές ετησίως).
- 5 Στις 11 Ιουνίου 1981, υπέβαλε ο προσφεύγων αίτηση συντάξεως αναπηρίας επικαλούμενος επαγγελματική νόσο κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Το συνημμένο ιατρικό πιστοποιητικό διαπίστωνε ανικανότητα προς εργασία «οφειλόμενη σε εμφρακτική βρογχοπνευμονοπάθεια, πιθανότητα συνδεόμενη με την εισπνοή σκόνης (εργασία στα ορυχεία)».
- 6 Μετά από σημαντικές διοικητικές καθυστερήσεις, η επιτροπή αναπηρίας που προβλέπεται στο άρθρο 13 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ συνέταξε την έκθεσή της στις 31 Μαρτίου 1987. Εν τω μεταξύ, στις 21 Οκτωβρίου 1983, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) της Επιτροπής έλαβε προσωρινή απόφαση με την οποία χορήγησε στον προσφεύγοντα σύνταξη αναπηρίας υπολογιζόμενη κατ' εφαρμογή του άρθρου 78, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ.
- 7 Στην έκθεση αυτή, αφού εξέφρασε τη γνώμη ότι «δεν φαίνεται πολύ πιθανό ότι οι μερικές καταβάσεις στα ορυχεία από το 1974 συνέβαλαν στην επιδείνωση της νόσου που ήταν ήδη σε εξέλιξη» (σ. 3 της εκθέσεως), η επιτροπή αναπηρίας κατέληξε ομοφώνως στο ακόλουθο συμπέρασμα (επίσης σ. 3 της εκθέσεως):

«Ο Walter Gill εξακολουθεί να πάσχει από μόνιμη αναπηρία η οποία θεωρείται ολική (...).

Ο Gill δεν προσεβλήθη από νόσο η οποία περιλαμβάνεται στον πίνακα των επαγγελματικών νόσων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Πάντως, η επιτροπή αναπηρίας είναι της γνώμης ότι υπάρχει πιθανή σχέση αιτίας και αποτελέ-

σματος και επαρκώς άμεση σχέση με ειδικό και χαρακτηριστικό κίνδυνο συμφυή με τα καθήκοντα που ασκούσε μεταξύ 1948 και 1971. Αντίθετα, η σχέση αιτίας και αποτελέσματος φαίνεται στην Επιτροπή ελάχιστα πιθανή για την περίοδο 1974 έως 1981 κατά την οποία ο Gill ήταν υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Λουξεμβούργο.»

- 8 Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 1987, η Επιτροπή πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι δεν ήταν επαρκώς αποδεδειγμένη η ύπαρξη επαγγελματικής νόσου κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και ότι η σύνταξή του θα εξακολουθούσε να καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 78, τρίτο εδάφιο.
- 9 Ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 4ης Νοεμβρίου 1987, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της Επιτροπής της 20ής Μαΐου 1988. Μετά την απόρριψη αυτή, άσκησε στις 18 Αυγούστου 1988 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, η οποία παραπέμφθηκε ενώπιον του πρωτοδικείου με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, κατά της αποφάσεως της 20ής Μαΐου 1988.
- 10 Στην προσφυγή του ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της 20ής Μαΐου 1988·
 - να κρίνει ότι ο προσφεύγων πάσχει από μόνιμη και ολική αναπηρία προκύπτουσα από επαγγελματική νόσο κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ·
 - να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται συντάξεως αναπηρίας ίσης προς το 70 % του βασικού του μισθού από την ημέρα της συνταξιοδοτήσεώς του λόγω αναπηρίας, δηλαδή από την 1η Νοεμβρίου 1983·
 - να καταδικάσει την καθής σ' όλα τα δικαστικά έξοδα και τις δαπάνες.

- 11 Η Επιτροπή, αμυνόμενη, ζήτησε από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, αβάσιμη·
- να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.
- 12 Κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 1990 η Επιτροπή παραιτήθηκε από το αίτημά της που αμφισβητούσε το παραδεκτό της προσφυγής.
- 13 Με την προαναφερθείσα απόφασή του της 6ης Απριλίου 1990 το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Μαΐου 1988.
- 14 Η Επιτροπή άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής. Με διάταξη της 21ης Νοεμβρίου 1990 το Δικαστήριο επέτρεψε την παρέμβαση της Union syndicale-Luxembourg υπέρ του Gill.
- 15 Με την προαναφερθείσα αναιρετική του απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1991 το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1990, ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 16 Στις 2 Δεκεμβρίου 1991 υπέβαλε ο προσφεύγων αίτηση αναθεωρήσεως της αναιρετικής αποφάσεως. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη από το Δικαστήριο με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1992. Το Δικαστήριο δέχθηκε με τη διάταξή του ότι κατόπιν της αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, η διαφορά ήταν εκκρεμής στο σύνολό της ενώπιον αυτού.

Διαδικασία μετά την αναπομπή

- 17 Παράλληλα με την αίτηση της αναθεώρησης της αναιρετικής αποφάσεως, ο προσφεύγων ζήτησε την αναστολή της διαδικασίας μετά την αναπομπή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Με διάταξη της 16ης Ιανουαρίου 1992 το Πρωτοδικείο δέχθηκε την αίτηση αυτή. Μετά τη διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου επαναλήφθηκε στις 25 Μαρτίου 1992.
- 18 Σύμφωνα με το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο προσφεύγων, η καθής και η παρεμβαίνουσα κατέθεσαν, καθένας, υπόμνημα παρατηρήσεων.
- 19 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει σε νέα προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 20 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 8 Δεκεμβρίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Πρωτοδικείο.
- 21 Στο υπόμνημα παρατηρήσεών του ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κρίνει ότι το υπόμνημα παρατηρήσεών του είναι παραδεκτό διότι υποβλήθηκε εμπροθέσμως·
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Μαΐου 1988 που αρνήθηκε την εφαρμογή στον προσφεύγοντα του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και καθόρισε τη σύνταξη αναπηρίας του βάσει του άρθρου 78, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ·

- να επιβεβαιώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 6ης Απριλίου 1990·
- κατά συνέπεια, να αποφανθεί ότι ο προσφεύγων πάσχει από μόνιμη και ολική αναπηρία που προήλθε από επαγγελματική νόσο κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ·
- να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται συντάξεως αναπηρίας ίσης προς το 70 % του βασικού του μισθού από την ημέρα συνταξιοδοτήσεώς του λόγω αναπηρίας, δηλαδή από την 1η Νοεμβρίου 1983·
- να καταδικάσει την καθής σ' όλα τα δικαστικά έξοδα και τις δαπάνες·

επικουρικώς:

- αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν έχει επαρκώς διαφωτιστεί, να διατάξει τη συγκρότηση νέας επιτροπής αναπηρίας για να αποφανθεί επί του αιτιώδους συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ των καθηκόντων που ασκούσε ο προσφεύγων στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της επιδεινώσεως της καταστάσεως της υγείας του, άλλως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 65, 70 και επ. του Κανονισμού Διαδικασίας, να ορίσει με διάταξη τα πραγματικά περιστατικά που πρέπει να αποδειχθούν και να διατάξει με διάταξη τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης για να κρίνει επί του εν λόγω αιτιώδους συνδέσμου.

22 Στο υπόμνημα παρατηρήσεών της η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη·
- να κρίνει κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

23 Με το υπόμνημα παρατηρήσεών της η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— πριν αποφανθεί να διατάξει τη συγκρότηση νέας επιτροπής αναπηρίας για να κρίνει επί του αιτιώδους συνδέσμου που υφίσταται μεταξύ των καθηκόντων που άσκησε ο προσφεύγων και της νόσου από την οποία προσεβλήθη λαμβάνοντας υπόψη, ιδίως, το ιατρικό πιστοποιητικό που κατήρτισε ο Dr Schneider την 1η Οκτωβρίου 1991·

— να κρίνει κατά νόμο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Επί της παρεμβάσεως

24 Στην Union syndicale-Luxembourg επιτράπηκε, δυνάμει του άρθρου 123 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να παρέμβει ενώπιον του Δικαστηρίου υπέρ του Gill. Ο τελευταίος ζήτησε ενώπιον του Δικαστηρίου, μεταξύ άλλων, να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που είχε υποβάλει πρωτοδίκως. Το Δικαστήριο δεν έκρινε, με την αναιρετική του απόφαση, επί των δικαστικών εξόδων της παρεμβαίνουσας, αλλά ανέπεμψε την υπόθεση στο σύνολό της ενώπιον του Πρωτοδικείου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Union syndicale-Luxembourg διατήρησε τη θέση της ως παρεμβαίνουσα στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου μετά την αναπομπή της υποθέσεως.

Επί των αιτημάτων και των ισχυρισμών που προέβαλαν οι διάδικοι πρωτοδίκως

Επί του παραδεκτού

25 Με το δεύτερο και τρίτο αίτημα που υπέβαλε με το δικόγραφό του (βλ. πιο πάνω σκέψη 10), ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο διάφορες νομικές αναγνωρίσεις, οι οποίες αποσκοπούν στην πραγματικότητα στην αναγνώριση του βασίμου ορισμένων λόγων που προβάλλει για να στηρίξει την προσφυγή του. Δεν είναι όμως έργο του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας που ασκεί και ο οποίος στηρίζεται στο άρθρο 91 του ΚΥΚ, να προβαίνει σε τέτοιες δηλώσεις. Κατά συνέπεια, τα αιτήματα αυτά πρέπει να κριθούν απαράδεκτα.

Επί της ουσίας

- 26 Μολονότι τα υπομνήματα που κατέθεσε ο προσφεύγων πρωτοδίκως δεν προβαίνουν σε ρητή διάκριση μεταξύ των διαφόρων προβαλλομένων λόγων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να τα ερμηνεύσει ότι προβάλλουν τέσσερις λόγους, πρώτον, ότι το άρθρο 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν απαιτεί την απόδειξη της υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ επαγγελματικής νόσου και της ασκήσεως καθηκόντων στις Κοινότητες· δεύτερον, ανακρίβεια των όρων της εντολής που δόθηκε στην προκειμένη περίπτωση στην επιτροπή αναπηρίας· τρίτον, ανεπάρκεια αιτιολογίας της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας και/ή πραγματική ή νομική πλάνη της εκθέσεως· και τέταρτον, μη ανακοίνωση στον προσφεύγοντα των αποτελεσμάτων των ιατρικών εξετάσεων τις οποίες υπέστη.

Επί του λόγου ότι το άρθρο 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν απαιτεί την απόδειξη της υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της επαγγελματικής νόσου και της ασκήσεως καθηκόντων στις Κοινότητες

- 27 Στο υπόμνημα απαντήσεώς του ο προσφεύγων προβάλλει, επικουρικά, ότι έπρεπε να γίνει διάκριση μεταξύ των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 73 του ΚΥΚ και εκείνων του άρθρου 78. Το άρθρο 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ δεν απαιτεί την απόδειξη σχέσεως αιτίου και αιτιατού μεταξύ της επαγγελματικής νόσου και των καθηκόντων που άσκησε στις Κοινότητες.
- 28 Το Δικαστήριο έκρινε με την αναιρετική του απόφαση (σκέψεις 14 έως 17) ότι η χρονία βρογχοπνευμονοπάθεια από την οποία πάσχει ο προσφεύγων δεν μπορεί να θεωρηθεί επαγγελματική νόσος κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ παρά μόνο αν αποδειχθεί επαρκώς ότι η ίδια η νόσος ή η επιδείνωσή της οφείλεται στην άσκηση ή σχετίζεται με την άσκηση των καθηκόντων του προσφεύγοντος στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.
- 29 Ο προσφεύγων αποδέχθηκε αυτή την ερμηνεία με το υπόμνημα παρατηρήσεων που υπέβαλε μετά την αναπομπή της υποθέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

30 Παρέπεται ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου περί ανακριβείας των όρων της εντολής που δόθηκε στην επιτροπή αναπηρίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Στο δικόγραφο του, ο προσφεύγων, στηριζόμενος στην απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιανουαρίου 1984, 189/82, Seiler κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1984, σ. 229), υποστήριξε ότι οι όροι της εντολής που δόθηκε στην επιτροπή αναπηρίας στερούνταν ακριβείας. Η καθής απήντησε παρατηρώντας ότι η επιτροπή αναπηρίας καθόρισε αυτή η ίδια την έκταση της εντολής της, αναφερόμενη στην πρώτη σελίδα της εκθέσεώς της στη σκέψη 10 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 21ης Ιανουαρίου 1987, 76/84, Rienzi κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 315), κατά την οποία το έργο της συνίστατο στον προσδιορισμό της προελεύσεως της ανικανότητας προς εργασία και στην εξακριβωση αν η παθολογική κατάσταση του προσφεύγοντος εμφάνιζε επαρκώς άμεση σχέση με ειδικό και χαρακτηριστικό κίνδυνο, συμφυή με τα καθήκοντα που άσκησε ο προσφεύγων. Κατά τη διαδικασία μετά την αναπομπή η παρεμβαίνουσα υποστήριξε την άποψη του προσφεύγοντος.

Εκτίμη του Πρωτοδικείου

32 Όπως προκύπτει από την έκθεσή της της 31ης Μαρτίου 1987, το έργο που ανατέθηκε στην επιτροπή αναπηρίας ήταν «να αποφανθεί επί της ενδεχομένης υπάρξεως επαγγελματικής νόσου και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, επί της σχέσεώς της με τα καθήκοντα που άσκησε ο Gill στις Κοινότητες, αποκλειομένων των προηγουμένων υπηρεσιακών καταστάσεών του».

33 Πρέπει κατ' αρχάς να τονιστεί ότι οι όροι της εντολής αυτής δύσκολα αντέχουν σε λογική ανάλυση· ειδικότερα, η επιτροπή αναπηρίας δεν μπορούσε να αποφανθεί επί του ζητήματος αν η νόσος του Gill ήταν επαγγελματική πριν εξετάσει την τυχόν σχέση της με τα καθήκοντα που άσκησε. Εντούτοις, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, όπως προκύπτει από την έκθεσή της, η επιτροπή αναπηρίας εξέτασε, περιορισθείσα σε ιατρικές εκτιμήσεις, το ζήτημα της προελεύσεως της νόσου από την οποία έπασχε ο προσφεύγων και το ζήτημα της ενδεχόμενης σχέσης της νόσου αυτής ή της επιδεινώσεώς της με τα καθήκοντα που άσκησε στην Επιτροπή. Η διατύπωση των όρων της εντολής της επιτροπής

αναπηρίας δεν την εμπόδισε επομένως να αντιληφθεί σαφώς την έκταση της εντολής της και να την εκπληρώσει.

34 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου περί ανεπαρκείας αιτιολογίας της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας και/ή της πραγματικής ή νομικής πλάνης της εκθέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Ο προσφεύγων υποστηρίζει στο δικόγραφο του ότι η επιτροπή αναπηρίας εκφράστηκε κατά τρόπο διφορούμενο και ιδιαίτερος άδριστο στην έκθεσή της. Παρέλειψε να αναφέρει τον τύπο δραστηριότητας που άσκησε ο Gill στην Επιτροπή, καθώς και την τυχόν επίπτωση της δραστηριότητας αυτής στη νόσο του ή στην επιδείνωσή της. Το πόρισμά της ήταν αντίθετο με εκείνο προηγούμενων ιατρικών γνωματεύσεων, ιδίως των γνωματεύσεων του Dr McLintock, που είχε μετάσχει στην προηγούμενη ιατρική διαδικασία. Η καθής απήντησε ότι η επιτροπή αναπηρίας, μολονότι δεν δεσμευόταν από προηγούμενες ιατρικές γνωματεύσεις ή απόψεις, έλαβε εν προκειμένω γνώση των προηγούμενων ιατρικών γνωματεύσεων και επομένως, εν πλήρει γνώσει του φακέλου, εξέφερε τελική και οριστική ιατρική εκτίμηση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Πρέπει να υπομνηστεί ότι ναι μεν ο δικαιοδοτικός έλεγχος δεν μπορεί να επεκταθεί στις καθαυτό λεγόμενες ιατρικές εκτιμήσεις, το Πρωτοδικείο είναι όμως αρμόδιο να εξετάσει αν η γνωμοδότηση της επιτροπής αναπηρίας περιλαμβάνει αιτιολογία που επιτρέπει να εκτιμηθούν οι σκέψεις επί του οποίου στηρίχθηκε το πόρισμα που περιέχει (βλ. την τελευταία επί του θέματος απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, T-165/89, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-367, σκέψη 75, καθώς και τη νομολογία που αναφέρεται εκεί).

37 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας της 31ης Μαρτίου 1987 προκύπτει ότι η επιτροπή αυτή είχε γνώση των προηγου-

μένων ιατρικών γνωματεύσεων· άκουσε και εξέτασε τον προσφεύγοντα, ενημερωθείσα ιδίως για την εξέλιξη της νόσου του από το 1981· έλαβε υπόψη της τα αποτελέσματα των εξετάσεων στις οποίες προέβη ένα από τα μέλη της, ο Dr Schneider, που παρακολουθούσε τακτικά τον προσφεύγοντα· στάθμισε τον ρόλο που έπαιξαν οι πιθανότητες εργασίας του προσφεύγοντος μεταξύ 1948 και 1971· ερεύνησε τη δυνατότητα που μπορούσαν να έχουν στη συμβολή της επιδείνωσης της νόσου του προσφεύγοντος οι καταβάσεις στα ορχηχεία που συνέχισε μετά το 1974.

38 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας περιλαμβάνει αιτιολογία που επιτρέπει την εκτίμηση των σκέψεων επί των οποίων στηρίχθηκε το πόρισμα που περιέχει.

39 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι το πόρισμα της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας είναι αντίθετο με εκείνο των προηγούμενων ιατρικών γνωματεύσεων, αρκεί να υπομνηστεί ότι κατά την πάγια νομολογία σχετικά με τις υγειονομικές επιτροπές, που εφαρμόζεται κατ' αναλογία και στην επιτροπή αναπηρίας, εναπόκειται στην επιτροπή αναπηρίας να κρίνει κατά πόσο πρέπει να λάβει υπόψη τις ιατρικές γνωματεύσεις που εκδόθηκαν προηγουμένως (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 1988, 2/87, Biedermann κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 143, σκέψη 19). Το γεγονός ότι η επιτροπή αναπηρίας κατέληξε σε συμπέρασμα διαφορετικό από εκείνο που διατύπωσε ένας από τους ιατρούς που είχαν εξετάσει προηγουμένως τον προσφεύγοντα — εν προκειμένω ο Dr McLintock — δεν αρκεί από μόνο να θέσει σε αμφιβολία τη νομιμότητα του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας.

40 Παρέπεται ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου περί μη ανακοινώσεως στον προσφεύγοντα των αποτελεσμάτων των ιατρικών εξετάσεων στις οποίες υποβλήθηκε

Επιχειρήματα των διαδίκων

41 Στα έγγραφα υπομνήματά του ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, μολονότι οι ακτινογραφίες του θώρακος που έκανε κατά την είσοδό του στην υπηρεσία

της Επιτροπής και ακολούθως κάθε έτος έδειξαν πνευμονική πάθηση, ουδέποτε του ανακοινώθηκε η διαπίστωση αυτή· η παράλειψη αυτή εμπόδισε οποιαδήποτε προληπτική θεραπεία που θα μπορούσε να σταματήσει την εξέλιξη της νόσου του και αποτελεί πλάισμα του κοινοτικού οργάνου. Αντιθέτως, υποστήριξε επίσης ότι η ιατρική εξέταση που προηγήθηκε της προσλήσεώς του δεν διενεργήθη κατά τρόπον σοβαρό καθόσον δεν αποκάλυψε ότι έπασχε από βαριά ασθένεια ή ότι δεν μπορούσαν να του ανατεθούν παρά μόνο καθήκοντα που συμβιβάζονταν με την ασθένειά του. Η Επιτροπή απάντησε αφενός μεν ότι η επιτροπή αναπηρίας διαπίστωσε ότι η χρόνια βρογχοπνευμονοπάθεια του προσφεύγοντος εκδηλώθηκε κατά τις αρχές του 1974, αφετέρου δε ότι η ακτινολογική εικόνα του 1973 που αναφέρεται στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας δεν προσδίδε σε καμιά συγκεκριμένη παθολογική κατάσταση, ούτε εν εξελίξει ούτε σταθεροποιημένη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 42 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το ζήτημα της τυχόν ευθύνης της διοικήσεως όσον αφορά την ανακοίνωση στον υπάλληλο στοιχείων σε σχέση με την κατάσταση της υγείας του είναι απολύτως διακεκριμένο από το ζήτημα αν έχει προσβληθεί από επαγγελματική νόσο κατά την έννοια του άρθρου 78, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ. Η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της επαγγελματικής νόσου ή της επιδεινώσεώς της και των καθηκόντων που ασκούσε ένας υπάλληλος στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, όπως απαιτείται από τη διάταξη αυτή, δεν μπορεί να αποδειχθεί με μόνο τον ισχυρισμό του υπαλλήλου ότι δεν πληροφορήθηκε τα αποτελέσματα των ακτινογραφιών που έγιναν κατά τις ιατρικές εξετάσεις στις οποίες υποβλήθηκε πριν ή μετά την είσοδό του στην υπηρεσία· τούτο δε κι αν ακόμη υποτεθεί ότι έχει αποδειχθεί η ακρίβεια αυτού του ισχυρισμού και η ερμηνεία που δίνει ο υπάλληλος στις ακτινογραφίες, η οποία αμφισβητείται στην προκειμένη περίπτωση από την καθής.
- 43 Εξάλλου, στις σκέψεις 19 και 20 της αναιρετικής του αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι η τυχόν γνώση από την Επιτροπή της νόσου του προσφεύγοντος, ενόψει των αποτελεσμάτων της προηγούμενης ιατρικής εξετάσεώς του, δεν μπορεί να επηρεάσει το περιεχόμενο της νομικής εννοίας της «επαγγελματικής νόσου», ακόμη και αν ήθελε θεωρηθεί αποδεδειγμένη αυτή η γνώση.

- 44 Υπό τις περιστάσεις αυτές το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα στοιχεία που προέβαλε ο προσφεύγων για να στηρίξει τον λόγο αυτό είναι ανεπαρκή για να τεθεί υπό αμφισβήτηση η ορθότητα του ιατρικού πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας ή των αποφάσεων της Επιτροπής της 4ης Νοεμβρίου 1987 και της 20ής Μαΐου 1988 που στηρίζονται στο πόρισμα αυτό.
- 45 Ο λόγος αυτός πρέπει επομένως να απορριφθεί.

Επί των αιτημάτων και των ισχυρισμών που προβάλλουν οι διάδικοι στη δίκη μετά την αναπομπή

- 46 Στο υπόμνημα παρατηρήσεων που υπέβαλε μετά την αναπομπή, ο προσφεύγων προέβαλε τρεις συμπληρωματικούς ισχυρισμούς σχετικά, πρώτον, με τη διαπίστωση του αιτιώδους συνδέσμου που απαιτεί η αναιρεθείσα απόφαση· δεύτερον, με τη διαπίστωση του αιτιώδους συνδέσμου που απαιτεί η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας· και τρίτον, την επέλευση νέων πραγματικών περιστατικών.

Επί του παραδεκτού

- 47 Κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το οποίο εφαρμόζεται επίσης, δυνάμει του άρθρου 120 του ίδιου Κανονισμού Διαδικασίας, στη διαδικασία μετά την αναπομπή, κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο πρέπει να προσδιορίσει αν οι ισχυρισμοί και/ή τα συμπληρωματικά επιχειρήματα που προβλήθηκαν μετά την αναπομπή στο υπόμνημα παρατηρήσεων του προσφεύγοντος παραμένουν εντός των ορίων που χάραξε η προσφυγή ή, στην αντίθετη περίπτωση, αν πρόκειται για ισχυρισμούς που στηρίζονται σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία.
- 48 Όπως εκτίθεται αναλυτικότερα πιο κάτω, ο πρώτος από τους συμπληρωματικούς αυτούς ισχυρισμούς έχει σχέση με τις πραγματικές διαπιστώσεις που

έκανε το Πρωτοδικείο στην αναιρεθείσα απόφαση. Ο δεύτερος ισχυρισμός στηρίζεται, εν μέρει, σε παρατηρήσεις που έκανε το Δικαστήριο στην αναιρετική του απόφαση και συνιστά, κατά τα λοιπά, νέα διατύπωση ενός από τα επιχειρήματα που είχε προβάλει ο προσφεύγων ήδη από την αρχή της διαδικασίας, τα οποία αφορούν την ύπαρξη του απαιτούμενου αιτιώδους συνδέσμου. Ο τρίτος ισχυρισμός αφορά τις συμπληρωματικές ιατρικές εκτιμήσεις, των οποίων δεν είχε γνώση ο προσφεύγων κατά τον χρόνο καταθέσεως του δικογράφου του.

- 49 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι είναι παραδεκτοί οι τρεις αυτοί ισχυρισμοί.

Επί της ουσίας

Επί του ισχυρισμού περί διαπιστώσεως αιτιώδους συνδέσμου στην αναιρεθείσα απόφαση

- 50 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κατά την άσκηση της κυριαρχικής του εξουσίας εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, μπόρεσε να καταλήξει ευλόγως στο συμπέρασμα (στη σκέψη 26 της αναιρεθείσας απόφασης) ότι το γεγονός ότι η ύπαρξη της νόσου ήταν γνωστή στην Επιτροπή ήδη από την αρχή και το γεγονός ότι ήταν προβλεπτή μια επιδείνωση αποτελούν «δέσμη των επαρκών συμφώνων τεκμηριών», που του επιτρέπουν να διαπιστώσει ότι η επιδείνωση της νόσου του οφείλεται στην άσκηση ή σχετίζεται με την άσκηση των καθηκόντων του στην υπηρεσία των Κοινοτήτων. Η καθής εκτιμά ότι το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές υπό το φως των νομικών σκέψεων του Δικαστηρίου στην αναιρετική απόφαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 51 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι, στην αναιρετική του απόφαση, το Δικαστήριο αναιρέσε στο σύνολό της την απόφαση του Πρωτοδικείου. Η ανάλυση αυτή έχει ως συνέπεια ότι δεν υφίστανται πλέον οι πραγματικές διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στην αναιρεθείσα απόφαση. Παρέπεται ότι είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος, καθόσον στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά που διαπιστώθηκαν στην αναιρεθείσα απόφαση.

- 52 Και αν ακόμη υποτεθεί ότι μπορεί να ερμηνευθεί ο παρών ισχυρισμός ως καλών το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει εκ νέου όμοια περιστατικά με εκείνα που διαπίστωσε στην αναιρεθείσα απόφαση, πρέπει να υπομνηστεί ότι στις σκέψεις 22 έως 26 της αναιρετικής του αποφάσεως το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι δεν είναι έργο του Πρωτοδικείου να προβεί σε διαπιστώσεις όσον αφορά την προέλευση μιας νόσου.
- 53 Κατά συνέπεια, ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί του ισχυρισμού περί διαπιστώσεως αιτιώδους συνδέσμου στην έκθεση της επιτροπής αναπηρίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 54 Ο προσφεύγων αμφισβητεί τη διαπίστωση του Δικαστηρίου, στη σκέψη 26 της αναιρετικής του αποφάσεως, κατά την οποία «η επιτροπή αναπηρίας (...) αρνήθηκε την ύπαρξη οποιουδήποτε αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της νόσου του Gill και των καθηκόντων του στις Κοινότητες». Η επιτροπή αναπηρίας διαπίστωσε απλώς «ότι δεν της φαίνεται πολύ πιθανή η σχέση αιτίας και αιτιατού για την περίοδο 1974 έως 1981 όπου ο Gill ήταν υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Λουξεμβούργο». Η επιτροπή αναπηρίας διαπίστωσε το πολύ ότι της φαινόταν να υφίσταται αμφιβολία για τη σχέση αιτίας του αιτιατού και επομένως δεν είχε αποκρούσει ρητά κάθε έλλειψη αιτιώδους συνδέσμου. Η ύπαρξη πιθανότητας αιτιώδους συνδέσμου, έστω και ελάχιστου, έπρεπε πάντοτε να ωφελήσει το θύμα. Κατά την καθής, η έκθεση της επιτροπής αναπηρίας καταλήγει απεριφράστως στην έλλειψη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της νόσου από την οποία πάσχει ο Gill και των καθηκόντων που άσκησε στις Κοινότητες. Ο ίδιος ο προσφεύγων δεν είχε ποτέ προηγουμένως αμφισβητήσει σοβαρά αυτή την ερμηνεία της εκθέσεως.

Εκτίμηση Πρωτοδικείου

- 55 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ύπαρξη επαγγελματικής νόσου πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και ακριβή από το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας (βλ. ιδίως την απόφαση της 12ης Ιουνίου 1980, 107/79, Schuerer κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. σκέψη 7).

- 56 Εν προκειμένω, η επιτροπή αναπηρίας διαπίστωσε ότι δεν της φαινόταν «πολύ πιθανό ότι μερικές καταβάσεις στα ορυχεία από το 1974 συνέβαλαν στην επιδείνωση της νόσου που ήταν ήδη σε εξέλιξη» και επανέλαβε, συμπερασματικά, ότι η σχέση αιτίας και αιτιατού δεν της φαινόταν «πολύ πιθανή για την περίοδο από 1974 έως 1981 όπου ο Gill ήταν υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Λουξεμβούργο».
- 57 Η επιτροπή αναπηρίας δεν διαπίστωσε επομένως, στην έκθεσή της της 31ης Μαρτίου 1987, την ύπαρξη οποιουδήποτε αιτιώδους συνδέσμου ή οποιασδήποτε επαγγελματικής νόσου και πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός περί υπάρξεως τέτοιας διαπιστώσεως.

Επί του ισχυρισμού περί επελεύσεως νέων πραγματικών περιστατικών

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 58 Κατά τη διαδικασία μετά την αναπομπή, ο προσφεύγων αναφέρθηκε σε δύο ιατρικά πιστοποιητικά που εξέδωσε ο Dr Schneider, που τον παρακολουθούσε τακτικά από το 1981. Το πρώτο πιστοποιητικό, της 24ης Φεβρουαρίου 1989, που είχε ήδη κατατεθεί στη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 1990, διαπιστώνει ότι η αναπνευστική κατάσταση του προσφεύγοντος παρέμεινε σταθερή από της λήξεως των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων. Το δεύτερο πιστοποιητικό, της 1ης Οκτωβρίου 1991, διαπιστώνει ότι: «Since 1981 his irreversible lung condition has not deteriorated, in fact a slight amelioration has occurred. The time is now sufficiently long to say that his condition has stabilised. This stabilisation can be attributed to his ceasing work and his medical treatment and way of life since ceasing work.»
- 59 Κατά τον προσφεύγοντα, η διαπιστωθείσα σταθεροποίηση συμβάλλει προφανώς στη διαπίστωση της υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της επιδεινώ-

σεως της καταστάσεως της υγείας του και των καθηκόντων που άσκησε στην Επιτροπή. Κατά την καθής, αντιθέτως, αποδεικνύεται ότι η επιτροπή αναπηρίας έλαβε πλήρως υπόψη την ιστορική εξέλιξη των συμπτωμάτων του προσφεύγοντος ακόμη και μετά την ημερομηνία της αποχωρήσεώς του. Εξάλλου, δεν είναι σπάνιο η κατάσταση της υγείας προσώπου που συνταξιοδοτήθηκε λόγω αναπηρίας να βελτιώνεται ελαφρά μετά την παύση των καθηκόντων του, πράγμα που δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να ασκήσει αποφασιστική επίδραση στη βαλλόμενη γνωμοδότηση της επιτροπής αναπηρίας.

- 60 Κατά την παρεμβαίνουσα, η οποία υποστηρίζει την άποψη του προσφεύγοντος, τα πιστοποιητικά αυτά αποδεικνύουν ότι πρέπει να συλληθεί νέα επιτροπή αναπηρίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 61 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το κανονικό πόρισμα μιας επιτροπής αναπηρίας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί εφόσον δεν ανακλύπτει νέο στοιχείο. Το νέο αυτό στοιχείο δεν μπορεί να συνίσταται στην υποβολή από τον προσφεύγοντα ιατρικών πιστοποιητικών που αμφισβητούν το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, δεν περιλαμβάνουν όμως τίποτα που να επιτρέπουν τη σκέψη ότι η επιτροπή αναπηρίας δνε γνώριζε τα κύρια στοιχεία του φακέλου του ενδιαφερομένου (προαναφερθείσα απόφαση Schueeter, σκέψεις 10 και 11).
- 62 Εν προκειμένω, όπως έχει ήδη διαπιστωθεί (βλ. πιο πάνω σκέψη 37), από την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας της 31ης Μαρτίου 1987 προκύπτει σαφώς ότι η επιτροπή αυτή, στην οποία μετείχε ο Dr Schneider, που είχε οριστεί από τον ίδιο τον προσφεύγοντα, άκουσε και εξέτασε τον προσφεύγοντα, πληροφορηθείσα ιδίως την εξέλιξη της νόσου από το 1981 και έλαβε υπόψη ορισμένες εξετάσεις που έκανε ο εν λόγω Dr Schneider, ο οποίος τον παρακολουθούσε τακτικά. Πρέπει εξάλλου να υποσχεραμμιστεί ότι ο Dr Schneider υπέγραψε την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας χωρίς καμιά επιφύλαξη.

- 63 Υπό τις περιστάσεις αυτές, τα πιστοποιητικά που κατέθεσε ο προσφεύγων δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι συνιστούν νέο στοιχείο. Δεν περιέχουν κανένα στοιχείο που να επιτρέπει τη σκέψη ότι η επιτροπή αναπηρίας δεν είχε γνώση των κυρίων στοιχείων του ιατρικού φακέλου του προσφεύγοντος και δεν μπορούν επομένως να αμφισβητήσουν το πόρισμα της επιτροπής αυτής. Κατά συνέπεια, ο σχετικός ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί.

Επί των αιτημάτων να διαταχθεί η συγκρότηση νέας επιτροπής αναπηρίας ή η διενέργεια ιατρικής πραγματογνωμοσύνης για να ερευνηθούν οι αιτίες της νόσου του προσφεύγοντος

- 64 Και αν ακόμη υποτεθεί ότι είναι παραδεκτό το πρώτο από τα αιτήματα αυτά, που υπέβαλε ο προσφεύγων και η παρεμβαίνουσα, δεν συντρέχει λόγος, ενόψει των προηγουμένων σκέψεων, να διαταχθεί η συγκρότηση νέας επιτροπής αναπηρίας. Επίσης, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η διενέργεια ιατρικής πραγματογνωμοσύνης όπως επιτρέπει ο Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 65 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 66 Η απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1990, που καταδίκασε την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, αναιρέθηκε. Στην αναιρετική του απόφαση, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε για τα δικαστικά έξοδα. Στη διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1992 επί της αιτήσεως αναθεωρήσεως της αναιρετικής αποφάσεως, το Δικαστήριο διέταξε να φέρει κάθε διάδικος τα δικά του δικαστικά έξοδα. Στο Πρωτοδικείο εναπόκειται επομένως να αποφανθεί, στην παρούσα απόφαση, επί όλων των δικαστικών εξόδων που αφορούν τις διάφορες φάσεις της διαδικασίας, πλην εκείνων που αναφέρονται στην αίτηση αναθεωρήσεως της αναιρετικής αποφάσεως.

- ⁶⁷ Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου αυτού κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Πρέπει επομένως να διαταχθεί να φέρει κάθε διάδικος, συμπεριλαμβανομένης και της παρεμβαίνουσας, τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος, συμπεριλαμβανομένης και της παρεμβαίνουσας, φέρει το σύνολο των δικών του δικαστικών δαπανών που αφορούν στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και ενώπιον του Δικαστηρίου, πλην των εξόδων επί των οποίων έχει ήδη αποφανθεί το Δικαστήριο.

Bellamy

Kirschner

Briët

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Μαρτίου 1993.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
C. W. Bellamy